

30 dar i buren - bakgrund därtill

Om man tar bondpermis alltför filtigt - ja då hamnar man i buren.

Så var det på den tiden.

Bakgrunden var att jag inte trivdes med det långtråkiga livet på luckan på helgerna och därför så snart tillfälle gavs, begav mig hemåt mot Umeå, fästmö och kompisar.

Det var tyvärr 30 mils resa och svårt med kommunikationerna. Många av kompisarna som hade bil, var placerade som vakter och hade helgtjänstgöring och natt-tjänstgöring med kompensation som följd. Det betydde att när dom fick långledigt, åkte dom hemåt redan på torsdag eller fredag innan en helg.

Om man skulle åka med, var man tvungen att ta lite bondpermis och smita med hemåt lite tidigt, vilket skedde vid några tillfällen. Alternativet var att lifta hemåt och det var lätt att få lift när man hade flygets uniform på sig, men 30 mil tur och retur vara ganska så drygt kan jag säga. Trots det gjorde man det hellre än att ligga göralös på luckan.

För att inte avslöjas kunde man då försöka "hyra" någon kompis som "agerade soldat Fröling" vid sängen när det var dags för uppställning för kvällen?? Det var nästan alltid piloter som kom från de olika förbanden för att öva, som fick till uppgift att gå runt och natta oss små gulliga soldater. Oftast trevliga killar och helt ofarliga. Dom sket fullständigt i vem som hade vilken säng men dom hade en lista att pricka av oss på. MEN ibland gick något av befälen som kände oss och det var man ju rädd för när man tog på sig att vara "ersättare"

Ibland hände det dock att den man hyrt fick kalla fötter och inte vågade stå vid sängen och då blev man ju rapporterad som saknad och utredning följde. Efter helgen kallades man in till sergeant Boström och han älskade att "spela Allan" och läxa upp folk.

När man kom in till honom möttes man av en stenhård man iförd "stridsmin ett" och vid varje besök skulle man stå i enskild ställning och anmäla sig med honnör och orden "Sergeant, Flygsoldat Fröling anmäler sig".

Det där tyckte jag ju var så löjligt, vi kände ju varann ganska väl och skulle ju kunna mötas lite som när man mötte Axhammar, tyckte jag. Därför släntrade jag alltid in, varje gång, och sa hej och framförde mitt ärende som vanligt folk brukar göra. Det blev då ett jävla liv, alla på kontoret lyssnade med spänning. Man fick backa till dörren och börja om med att stå i enskild ställning osv, flera ggr till och med för jag klantade då till det hela lite extra för att jävlas. Stapplade lite på orden och satte handen i fel ställning vid honnör, fel hand osv. Spelade nervös. Ren parodi, men det hände varje gång jag var in till Sergeant Boström. Jag såg dock att han smålog lite grann ibland och han tyckte nog själv att det var lite kul. Han kanske var mänsklig trots allt??

Efter ett antal bondpermisar så var det då dags att ta sitt straff. Det ansågs dessutom så allvarligt? att det

anmäldes t.o.m. till civil domstol och jag fick inställa mig i Luleå och dömas där?? Mkt märkligt men så var det på den tiden.

30 dar i buren och tolv extra dagar efter MUCK blev domen.

Nästa avsnitt avhandlar hur det är att trivas i buren och transporten dit, samt livet i buren som man hade nere på F21 vid vakten - 30 dagar, under Flottiljpolischefens ledning.

Flygsoldat Fröling